

Станішевський В.Ю.

Міжрегіональна Академія управління персоналом

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК БАЗОВИЙ ІНСТРУМЕНТ ДЛЯ СТАНОВЛЕННЯ РИНКОВОЇ ЕКОНОМІКИ ДЕРЖАВИ

У статті визначено, що державно-приватне партнерство вважається найбільш прогресивною системою вигідної взаємодії між державним та приватним секторами для підвищення результативності виконання державою її основних у функцій у різних сферах. Доведено, що впродовж останніх років, у вітчизняних наукових колах дослідники досить глибоко займаються дослідженням механізмів управління, але наразі не існує чіткої та виваженої наукової позиції щодо їх змісту, структури та підходів до визначення їх класифікаційних ознак. Точки зору науковців можуть принципово не збігатись: спостерігається як наближення значення механізмів управління до економічного, чи господарського механізму, так і протиставлення один одному. Надано авторське визначення поняття «механізм державного управління» як складної, штучно створеної системи, яка має організаційну структуру, комплекс правових норм, сукупність методів, функцій, важелів, інструментів, засобів впливу органів публічної влади на об'єкт управління з метою виконання поставлених цілей та завдань.

Відмічено, що зміст поняття «механізм державного регулювання економіки» можна визначити як відносини та зв'язки суб'єктів, які в сукупності формують цілісну систему органів публічної влади, учасників господарської діяльності та елементів зовнішнього середовища (цілей, інтересів та потреб суб'єктів економічної діяльності). Обґрунтовано, що партнерство – це своєрідний механізм, який забезпечує одночасне задоволення інтересів державного сектору, приватних компаній та населення. Разом із тим партнерство представляє собою інструмент перерозподілу правомочностей власності.

Виокремлено, що державно-приватне партнерство можна розглядати як фінансові відносини між органами публічної влади та представниками приватного сектору на взаємовигідних умовах, які включають інвестування коштів представників бізнесового товариства в розвиток об'єктів державної власності та передбачають спільне управління ними.

Ключові слова: механізми державно-приватного партнерства, сфера економіки, інтереси державного сектору, інструмент перерозподілу правомочностей власності, надання публічних послуг.

Постановка проблеми. Сьогодні в Україні без високого рівня ефективності здійснення публічного адміністрування та динамічного використання усіх наявних у країні ресурсів неможливе збільшення інтенсивності розвитку економіки країни та добробуту її громадян, а також зміцнення позицій України на міжнародній арені.

Саме державно-приватне партнерство вважається найбільш прогресивною системою вигідної взаємодії між державним та приватним секторами для підвищення результативності виконання державою її основних у функцій у різних сферах. Воно передбачає передачу від держави до представників приватного бізнесу частини функцій (управлінських, організаційних та економічних) у процесі виробництва суспільних благ, надання адміністративних послуг для населення, а також управління власністю держави.

Аналіз останніх досліджень та публікацій.

Вітчизняні дослідники внесли вагомий внесок у теоретичні та практичні аспекти розвитку партнерської взаємодії державного та приватного секторів. Низка наукових праць таких авторів, як Н. Безбах, М. Белкін, М. Масик, А. Ніжнік, Н. Рудь, Д. Турчак, П. Шилепницький та інші, була спрямована на вивчення та обґрунтування проблематики формування термінології державно-приватного партнерства, визначення сутності даного поняття, його основного змісту, а також виявлення його суттєвих ознак.

Мета статті – здійснити аналіз понятійно-категоріального апарату механізмів державно-приватного партнерства у сфері економіки для підвищення результативності виконання державою її основних у функцій у різних сферах суспільного життя.

Виклад основного матеріалу дослідження. Державно-приватне партнерство можна розглядати як базовий інструмент для становлення ринкової економіки держави, що дає поштовх для реалізації нового рівня взаємин між органами публічної влади та приватними компаніями [1, с. 11].

Тому доцільним вважаю провести ґрунтовний аналіз понятійно-категоріального ряду механізмів державно-приватного партнерства у сфері економіки, починаючи з розгляду головних теоретичних концепцій цього напрямку.

Сьогодні у вітчизняній науковій літературі не існує визначення терміна «механізм державно-приватного партнерства у сфері економіки», тому пропоную провести дослідження його змісту через аналіз основних, пов'язаних з ним категорій, таких як: «механізм», «механізм державного управління», «механізм державного управління економікою», «партнерство», «державно-приватне партнерство».

У багатьох суспільствознавчих науках використовується поняття «механізм». Тлумачні словники трактують його як систему, або внутрішню будову будь-яких предметів або явищ [2, с. 58].

У наукових працях О. Маєвської окреслено розуміння дефініції «механізм» в економічному контексті: комплекс заходів, що поєднані між собою з метою збільшення рівня ефективності певної діяльності [3, с. 76].

Можна частково погодитись із даним твердженням, однак, на мій погляд, механізм доцільно розглядати саме як послідовність процесів або дій, що складаються з певних етапів, або фаз, які, у свою чергу, передбачають використання конкретних засобів та інструментів для реалізації визначених процесів.

С. Джерелейко та Р. Квасницька розкривають зміст механізму як певної системи, яка визначає послідовність здійснення необхідних процесів, а, також порядок виконання певних дій.

Такий підхід, на мій погляд, визначає здатність будь-якого механізму адаптуватись до змін у навколишньому середовищі та розвиватись під впливом таких змін. Вважаю, що логічніше розглядати механізм як інструмент, що забезпечує послідовний розвиток об'єкту, на який направлені рушійні сили факторів зовнішнього та внутрішнього середовищ.

У науковому доробку Г. Лелікова, С. Мосова та Н. Нижник термін «механізм» трактується як комплекс дій, що включає виконання послідовних етапів. Можна частково погодитись з авторами та лише додати, що доцільно розглядати поняття механізму як комплекс методів управління, пра-

вових норм за допомогою яких, за певних умов, впроваджуються в життя законодавчі документи.

Упродовж останніх років у вітчизняних наукових колах дослідники досить глибоко займаються дослідженням механізмів управління, але наразі не існує чіткої та вираженої наукової позиції щодо їх змісту, структури та підходів до визначення їх класифікаційних ознак. Точки зору науковців можуть принципово не збігатись: спостерігається як наближення значення механізмів управління до економічного, чи господарського механізму, так і протиставлення один одному [4].

Механізм державного управління, на думку О. Радченка, виступає як продукт організованої діяльності людей у вигляді сукупності структур, інституцій, форм, процесів, станів та послідовних дій із метою захисту інтересів, реалізації потреб населення та вирішення, наявних на сьогодні, суспільно-політичних проблем за допомогою впливу держави та регулювання життєдіяльності суспільства на основі усталених моральних норм, правил і цінностей. Також механізм державного управління, з наукової точки зору автора, розкривається як форма реалізації державних функцій, суб'єктами яких виступають органи публічної влади [2, с. 58].

Можна частково погодитись з автором та додати, що механізм державного управління, в контексті даної роботи, доцільно розглядати як сукупність органів публічної влади з метою виконання поставлених завдань та цілей публічного адміністрування у відповідності до їхнього правового статусу. Також пропоную використовувати дефініцію даного терміна у значенні комплексу правових норм, за допомогою яких здійснюється регламентування процесів реалізації свого функціонального призначення органами публічної влади.

Із точки зору В. Малиновського, дефініція поняття «механізм державного управління» розглядається таким чином: сукупність способів впливу на розвиток керованих об'єктів та засобів організації управлінських процесів із використанням конкретних методів управління з метою реалізації цілей публічного адміністрування [5, с. 153].

Можна частково погодитись із даним твердженням, та, на мою думку, дане визначення доцільно доповнити. Механізм державного управління виступає як діяльність органів публічної влади, місцевих органів самоврядування та представників бізнес-спільнот, а також громадських організацій, здійснювана в межах повноважень та обов'язків, що визначені законодавством, з метою вироблення, реалізації управлінських рішень

загальнодержавного та місцевого рівнів та здійснення політики для розвитку країни в цілому.

Механізм державного управління в розумінні О. Машкова, Н. Нижник виступає як компонент системи управління, який здійснює вплив на чинники, від стану яких залежить результат діяльності об'єкта управління.

Спорідненим до наведеного є визначення, в якому механізми державного управління розкриваються як сукупність способів впливу на розвиток керованих об'єктів та засобів організації управлінських процесів.

Механізм державного управління у тлумаченні Ю. Тихомирова розкритий як державна організація управлінського впливу на всі процеси у суспільстві, діюча на основі принципів демократичного розвитку, які відображають взаємодію різноманітних складових частин процесу управління, які взаємозалежні між собою та мають ознаки причинно-наслідкових зв'язків [6, с. 988].

На мою думку, таке визначення дозволяє розглядати механізм управління як дієвий інструмент пізнання дійсності, а також розуміти вплив на явища та процеси, які відбуваються.

О. Оболенський характеризує механізм державного управління як системну сукупність органів публічної влади, місцевих органів самоврядування, які дотримуються законодавчо-закріплених норм. Функціонування даного механізму, на думку автора, базується на розподілі влади та наявності необхідних ресурсів. Також дане поняття визначається як система, призначена для виконання державних завдань та функцій.

Підтримую автора та визначу механізм державного управління як системну сукупність органів публічної влади та правових норм, які регламентують формування організаційної структури, процеси функціонування та розвитку системи органів виконавчої влади.

Узагальнюючи вищевикладені визначення поняття «механізм державного управління», можна зробити висновок, що воно визначається як складна, штучно створена система, яка має організаційну структуру, комплекс правових норм, сукупність методів, функцій, важелів, інструментів, засобів впливу органів публічної влади на об'єкт управління з метою виконання поставлених цілей та завдань.

У контексті даної статті заслуговує на увагу дефініція терміна «механізми державного регулювання економіки». У процесі розкриття змісту поняття «механізм державного регулювання економіки» науковцями застосовувались різноманітні методи досліджень.

Зокрема, А. Мішина використовувала синтез структурного та функціонального підходів. У результаті вона розкрила його структурну та функціональну сутність, саме тому в ракурсі наукових поглядів автора механізм державного регулювання економікою виступає у вигляді системи дій та рухів, що мають взаємозалежну та взаємообумовлену природу. Структурний зміст даного поняття розуміється як сукупність методів, інструментів та форм, які здійснюють реалізацію регулюючої функції держави [7].

На мій погляд, механізм державного регулювання економіки можна визначити як спосіб організації взаємовідносин економічного напрямку між органами публічної влади та приватними компаніями, громадськістю, міжнародними організаціями та урядами інших країн для забезпечення стабільності у соціально-економічній ситуації держави та для формування передумов її ефективного економічного зростання.

З наукової точки зору В. Орешина, механізм державного регулювання економіки виступає як діяльність органів публічної влади, або ж їх безпосередній вплив на процес суспільного відтворення, для досягнення результатів, які приносять користь для суспільства [8]. Проте, на мою думку, це визначення є досить загальним і не відображає характерної специфіки власне державної діяльності.

У своїх наукових працях Л. Ходов розкриває дефініцію терміна «механізм державного регулювання економіки» як систему типових заходів законодавчого, контролюючого та виконавчого напрямів, що здійснюються повноважними державними інституціями та організаціями громадського сектору для забезпечення стабільності та адаптивності наявної соціально-економічної системи до мінливих умов зовнішнього середовища. Таке трактування дещо дублює визначення поняття, наданого автором А. Булатовим.

Щодо вищезазначеної дефініції поняття, то єдиним зауваженням є незрозумілість та неактуальність вживання вислову «система типових заходів». На мою думку, економічні відносини між суб'єктами господарської діяльності у сучасному світі стануть набагато ефективнішими із застосуванням нових, дієвих заходів та методів державного регулювання економіки, а не їх типових форм.

На мою думку, імплементація традиційних методів публічного адміністрування є одним із ключових недоліків роботи державного апарату України у динамічно змінюваних умовах зовнішнього середовища. Маю також констатувати той факт, що інституційна складова частина держав-

ної влади знаходиться на досить низькому рівні. Можна сказати, що сьогодні в Україні відчувається низька результативність використання інструментів впливу держави, які застосовувались раніше, тому недоцільно характеризувати державне регулювання саме як систему типових заходів.

Д. Зухба, Е. Зухба, Н. Каптуренко визначають механізм державного регулювання економіки як комплекс економічних заходів, які застосовують органи публічної влади з метою регулювання економічних процесів держави для підтримки оптимальних співвідношень та гармонізації процесів суспільного виробництва, а також попередження появи кризових ситуацій [9, с. 92].

У даному формулюванні, на мій погляд, не береться до уваги динамічна складова частина, адже увага має бути акцентована не тільки на дотриманні стійкого рівноважного стану, а й на стимулюванні державою динамічного розвитку суб'єктів ринку.

Підсумовуючи вищезазначене, дійдемо висновку, що зміст поняття «механізм державного регулювання економіки» можна визначити як відносини та зв'язки суб'єктів, які, в сукупності, формують цілісну систему органів публічної влади, учасників господарської діяльності та елементів зовнішнього середовища (цілей, інтересів та потреб суб'єктів економічної діяльності).

Отже, зміст державного регулювання економіки як загальної категорії розкривається як відносини між органами публічної влади та господарюючими суб'єктами із приводу ведення господарської діяльності. Водночас, на мою думку, сутність даного поняття визначається як комплекс економічних методів, форм, способів та правових норм, через використання яких органи публічної влади здійснюють вплив на різноманітні економічні процеси, забезпечують розв'язання суперечливих питань, що виникають у соціально-економічних системах.

Щодо тлумачення поняття партнерства, то, з наукової точки зору А. Михненко, воно виступає як спільна діяльність громадян та організацій будь-яких форм власності, яка базується на рівності прав і обов'язків та направлена на досягнення загальної мети.

З моєї точки зору, партнерство – це своєрідний механізм, який забезпечує одночасне задоволення інтересів державного сектору, приватних компаній та населення. Разом із тим партнерство представляє собою інструмент перерозподілу правомочностей власності. Особливістю партнерства є те, що воно, за своїм змістом, не є ні приватизацією, ні націоналізацією. Партнерство, у контек-

сті розуміння саме державно-приватного партнерства, представляє собою засіб для реалізації політики держави, вирішення наявних соціально-значущих проблем, для підвищення рівня якості послуг, що держава надає громадянам країни.

На мій погляд, партнерство має базуватись на основі взаємовигідного співробітництва, спільності інтересів та їх симбіозу з метою «згладження» протиріч та суперечностей, що виникають через значні відмінності в інтересах між представниками влади та бізнесу.

О. Устенком партнерство розкривається як форма організації підприємства, коли двоє, або більше, приватних осіб об'єднують власне майно та наявні ресурси з метою створення підприємства на принципі співвласництва, управляють виробництвом даного підприємства спільно, справедливо розподіляють прибуток, несуть спільну відповідальність за власними зобов'язаннями [10, с. 94].

Я частково поділяю точку зору автора та маю зазначити, що, на мою думку, партнерство представляє собою об'єднання спільних зусиль, наявних фінансових та матеріальних ресурсів приватних підприємців із метою створення спільного підприємства для отримання прибутку. З моєї точки зору, управлінські рішення, у даному випадку, приймаються спільно, витрати відносяться до кожного з партнерів, а винагорода – пропорційно розподіляється між ними.

Прослідкувавши за ходом думки М. Дерябіної, можна вважати, що партнерство, будучи самостійною економічною категорією, представляє собою формалізовану кооперацію структур приватного та державного секторів, яка функціонує з метою досягнення поставлених цілей та базується на домовленостях сторін.

Можна погодитись із даним твердженням, додавши тільки те, що сторони мають вкладати у дане підприємство власні, або залучені, матеріальні (фінансові) ресурси, а також зусилля для досягнення конкретних фінансових результатів.

Маю констатувати той факт, що на даному етапі досліджень не існує єдиної та чіткої думки щодо дефініції терміна «державно-приватне партнерство», адже воно у наукових колах вважається неоднозначною та досить складною категорією. Через такі значимі відмінності в наукових позиціях вчених вважаю необхідним систематизувати та узагальнити ключові підходи до визначення поняття «державно-приватне партнерство».

Існує дві основні наукові точки зору щодо розуміння концепції державно-приватного партнер-

ства. Розрізняються вони відведенням особливої ролі держави в кожному з випадків, серед яких:

– у першому – партнерство представляє собою створений державою механізм, що відповідає загальнонаціональним інтересам країни;

– у другому – партнерство виступає системою, що відображає інтереси соціальних груп населення, в тому числі приватного сектора економіки.

Взаємовідносини державного сектору та приватних компаній в Україні мають тенденцію до поглиблення, що дає поштовх до інвестування коштів у стратегічно важливі галузі економіки та до підвищення рівня добробуту населення держави. Тому визначенню змісту терміна «державно-приватне партнерство» присвячено низку досліджень у вітчизняних наукових колах.

Аналізуючи наукові праці вітчизняних вчених, можна зазначити, що співпраця приватного та державного секторів здійснюється з метою підвищення рівня матеріальних та фінансових результатів діяльності їх представників, а також для отримання максимально вигідних соціально-економічних умов для учасників партнерства.

І. Запатріна й Т. Лебеда зазначають, що потрібно розглядати таку співпрацю як взаємодію органів публічної влади та приватних компаній, яка здійснюється для розв'язання суспільно-важливих питань в інтересах держави в цілому або окремої адміністративно-територіальної одиниці [11, с. 118].

Підтримую таку позицію і зауважу, що співробітництво приватного та державного секторів виникає у таких ситуаціях, коли існує можливість отримання матеріальної, або фінансової, вигоди для кожного з партнерів. Акцентуючи увагу на підтримці балансу інтересів бізнесу та держави, беруся стверджувати, що, в даному випадку, представники державного та приватного секторів мають можливість отримувати позитивні результати діяльності, яких просто неможливо досягти у разі самостійного інвестування коштів. У разі неможливості отримання таких економічних вигод партнерів співпраця просто припиняється.

Закон України «Про державно-приватне партнерство» [12], який діє на сьогоднішній день, визначає поняття «державно-приватне партнерство» як «співробітництво між державою Україна, Автономною Республікою Крим, територіальними громадами в особі відповідних державних органів, що згідно із Законом України «Про управління об'єктами державної власності» здійснюють управління об'єктами державної власності, органів місцевого самовря-

дування, Національною академією наук України, національних галузевих академій наук (державних партнерів) та юридичними особами, крім державних та комунальних підприємств, установ, організацій (приватних партнерів), що здійснюється на основі договору в порядку, встановленому цим Законом та іншими законодавчими актами, та відповідає ознакам державно-приватного партнерства, визначеним цим Законом».

У загальному значенні вищевказана дефініція терміна відповідає основному змісту державно-приватного партнерства, але термінологічно виникають суперечності. Наприклад, місцеві органи самоврядування у ньому відносяться до партнерської сторони держави. На нашу думку, доречним було б введення поняття «публічно-приватне партнерство», адже воно визначає коло суб'єктів більш широко, активно використовується в міжнародній та зарубіжній управлінській практиці.

Існують різноманітні підходи до дефініції терміна «державно-приватне партнерство», які розкривають його у широкому та вузькому розуміннях.

Так, розкриваючи зміст державно-приватного партнерства у вузькому розумінні, В. Варнавський окреслює його як проекти загальнонаціонального, або місцевого, значення, які спільно реалізуються на об'єктах державної та муніципальної власності органами публічної влади та представниками приватного бізнесу [13, с. 142].

На мою думку, у вузькому аспекті державно-приватне партнерство можна розглядати як фінансові відносини між органами публічної влади та представниками приватного сектору на взаємовигідних умовах, які включають інвестування коштів представників бізнесового товариства у розвиток об'єктів державної власності та передбачають спільне управління ними.

З наукової точки зору К. Павлюк, С. Павлюк, у вузькому значенні державно-приватне партнерство розкривають як довгострокову співпрацю між представниками влади та приватного сектору, що регулюється умовами договору з метою реалізації суспільно-значимих завдань. Така співпраця охоплює всі етапи та фази життєвого циклу конкретного проекту: від планування до здачі в експлуатацію, в тому числі, здійснення їх технічного обслуговування [14, с. 10; 15].

Підтримую авторів та вважаю логічним доповнити дане визначення. Можна розглядати державно-приватне партнерство як рівноправну взаємовигідну співпрацю між державним та приватним сектором у процесі надання публічних

послуг за умови рівноправного розподілу відповідальності за можливі ризики.

Б. Шулюк наголошує, що державно-приватне партнерство у широкому розумінні необхідно трактувати як довгострокову взаємовигідну співпрацю між органами публічної влади та представниками бізнес-спільнот, яка регулюється законодавством та передбачає консолідацію фінансово-інвестиційних, управлінських, інтелектуальних, управлінських ресурсів держави та приватного сектору, розподіл ризиків та відповідальності між партнерами задля максимізації отриманого економічного та соціального ефектів.

Висновки. У підсумку можна констатувати, що державно-приватне партнерство зможе забезпечити вирішення важливих соціально-економічних проблем, створить сприятливі умови для ведення господарської діяльності. Даний вид співробітництва між бізнесом та владою сприятиме розвитку відносин між ними, дасть змогу залучати наявні ресурси приватних партнерів у галузях економіки, що знаходяться у власності держави та органів місцевого самоврядування, дасть змогу застосовувати приватну підприємницьку ініціативу з метою підвищення рівня ефективності витрачання коштів державного бюджету.

Список літератури:

1. Заскалкін А.С. Механізми розвитку державно-приватного партнерства на регіональному рівні : дис. ... канд. наук з держ. упр. : 25.00.02. Харків, 2017. 226 с.
2. Древаль Ю.Д. До питання про сутність та зміст механізмів державного управління. *Вісник Національного університету цивільного захисту України. Серія : Державне управління.* 2014. Вип. 1. С. 57–63. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/VNUCZUDU_2014_1_10 (дата звернення: 28.09.2020).
3. Коноваленко А.С. Концептуальні підходи до визначення сутності поняття «маркетинговий механізм». *Вісник КНУТД. Серія: Економічні науки.* 2019. № 4(137). С. 73–82.
4. Приходченко Л. Структура механізму державного управління: взаємозв'язок компонентів та фактори впливу на ефективність. *Вісник Національної академії державного управління при Президентові України.* 2009. Вип. 2. С. 105–112. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vnadu_2009_2_14 (дата звернення: 28.09.2020).
5. Омельченко М.Е. Механізм державного управління дошкільною освітою: теоретичні аспекти. *Теорія та практика державного управління.* 2020. № 2(69). С. 151–158.
6. Сизоненко О.В. Теоретичні підходи до формування механізмів державного управління сталим розвитком територій. *Молодий вчений.* 2018. № 11(63). С. 987–992.
7. Чечель О.М. Принципи та механізм державного регулювання економіки. *Демократичне врядування.* 2014. Вип. 13. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/DeVr_2014_13_8 (дата звернення: 28.09.2020).
8. Адамовська В.С. Механізм державного регулювання економіки та вибір напрямку економічної політики в сучасних умовах господарювання. *Державне управління: удосконалення та розвиток.* 2017. № 4. URL : <http://www.dy.nauka.com.ua/?op=1&z=1063> (дата звернення: 28.09.2020).
9. Миргородський Д.Ю. Теоретичні підходи до дефініції поняття «державне регулювання економіки». *Вісник НТУ «ХП».* 2013. № 49(1022). С. 90–98.
10. Залознова Ю.С., Петрова І.П., Трушкіна Н.В. Визначення змісту поняття «державно-приватне партнерство»: теоретичні засади. *Економіка та суспільство.* 2016. № 5. URL : http://www.economyandsociety.in.ua/journal/5_ukr/16.pdf (дата звернення: 28.09.2020).
11. Шулюк Б.С. Концептуальні засади фінансового механізму державно-приватного партнерства. *Вісник Житомирського державного технологічного університету. Серія: Економіка, управління та адміністрування.* 2018. № 4. С. 117–123. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vzhdtu_econ_2018_4_23 (дата звернення: 28.09.2020).
12. Про державно-приватне партнерство : Закон України від 20.10.2019 / Верховна Рада України. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2404-17#Text> (дата звернення: 28.09.2020).
13. Дубок І.П. Сутність та особливості державно-приватного партнерства. *Збірник наукових праць Національної академії державного управління при Президентові України.* 2014. Вип. 2. С. 139–149. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/znpnadu_2014_2_14 (дата звернення: 28.09.2020).
14. Павлюк К.В., Павлюк С.М. Сутність і роль державно-приватного партнерства в соціально-економічному розвитку держави. *Наукові праці Кіровоградського національного технічного університету. Економічні науки.* 2010. Вип. 17. С. 10–19. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/Npkntu_e_2010_17_4 (дата звернення: 28.09.2020).
15. Romanenko E., Chaplai I. Public administration by the modern information technologies in construction of Ukraine. *Публічне урядування.* 2017. № 2(7). С. 172–180.

Stanishevskiy V.Yu. PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP AS A BASIC TOOL FOR THE FORMATION OF A MARKET ECONOMY OF THE STATE

The article defines that public-private partnership is considered to be the most progressive system of beneficial interaction between the public and private sectors to increase the effectiveness of the state's performance of its main functions in various fields. It has been proved that in recent years, researchers in domestic scientific circles have been deeply involved in the study of management mechanisms, but currently there is no clear and balanced scientific position on their content, structure and approaches to determining their classification features. The points of view of scientists may not coincide in principle: there is an approximation of the importance of management mechanisms to the economic or economic mechanism, and opposition to each other. The author's definition of the concept of "mechanism of public administration" as a complex, artificially created system that has an organizational structure, a set of legal norms, a set of methods, functions, levers, tools, means of influencing public authorities on the object of government to achieve goals and tasks.

It is noted that the meaning of the term "mechanism of state regulation of the economy" can be defined as the relations and connections of entities that, together, form a holistic system of public authorities, economic actors and elements of the external environment (goals, interests and needs objects of economic activity). It is substantiated that partnership is a kind of mechanism that ensures the simultaneous satisfaction of the interests of the public sector, private companies and the public. However, partnership is a tool for redistribution of property rights.

It is emphasized that public-private partnership can be considered as a financial relationship between public authorities and the private sector on mutually beneficial terms, which includes investing funds of business representatives in the development of state-owned objects and provide for their joint management.

Key words: *mechanisms of public-private partnership, sphere of economy, interests of the public sector, tool of redistribution of property rights, provision of public services.*